

Forfatter: Worm, Jacob

Titel: DEN UFORSTANDIGE HARE-FÆNGERS YDMYGSTE SUPPLICATION TIL DE JAGT-MYNDIGE

Citation: Worm, Jacob: "DEN UFORSTANDIGE HARE-FÆNGERS YDMYGSTE SUPPLICATION TIL DE JAGT-MYNDIGE", i Worm, Jacob: . - [1968], udg. af ERIK SØNDERHOLM , [1968]-1994, s. 423. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-worm01val-shoot-workid111222.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: . - [1968]

DEN UFORSTANDIGE HARE-FÆNGERS YDMYGSTE SUPPLICATION TIL DE JAGT-MYNDIGE

Skal ieg nu Saa til Tings for slig en Ringe brøde
Og den, Som mig har brudt skal leve uden Møde,
Jeg har ey [bøsse] Spendt, ieg har ej Sprudet ild,
Jeg har ey nogen Haas ved liv og [lemmer] skild.
Jeg vogtet kun min kaal, o! væ mig arme daare
Skal ieg nu der for staae Som Rystend Hunde laare,
Jeg Saae kun til mit gavn, ieg gienned for Een Tiv,
Skal ieg nu bøde det med ære godz og liv.
Men hører dog et ord og lar [undskylding] giælde,
Seer min Eenfoldighed og hviler Eders velde,
O! tæncker paa min dom, Een dom af god beskeed
Jmellem mig og den for huis skyld i er vred.
Den Skielm, den Natte tyv den voldz-Mand gierdebryder,
Graa-Rygget, lincke-been, Som alle Esels lyder
Bag lange Øren bær, hand brød min giærde broe
Og min Kaalager fick en Stoer og Slem uroe
Jeg meente det var Ræt at Huer Sit eget Freeder,
Som Hand det best formaar, Det lov og Ræt Tilstæder,
Og den Som Hemmelig gaar om os Som en Tyv,
Det Siger Rætten Self, at hand gaar paa Sit liv,
Hvi kom hand icke Frem Som andre lande-tigger
Med Seyl og bref i Haand fra dem, Som magt paa ligger,
Hvi blef der icke llyst? hui blef ej bæchen sat,
Om hand var udi nød det Spog og schiendig krat.
Men hand tog for Sig self den vforskammed Staader
Og gaf mig ey et ord for Frokost Eller Naader
Mig siuntis det var ret for saadan over daad
At Snære for hans hals med baand og hampetraad.
424 Men i at det var lidt at Hand min kaal benasched,
Og huad hand icke aad, med skiden fødder traskeed
Min kaal, min Søde kaal, mit beste [haab og] liv
Min kaal som vel var tæench at ædes uden kiv.
Huad Fnys i ad min kaal? Huad skal den Ryncket pande?
Huad vredes i der ved? Jeg kand med Sandhed bande,
Min kaal er mig Saa god som jêr en hare-steg
Og naar ieg Sauner kaal, Saa æder ieg mig bleeg.
Min kaal er min *Potags*, min kaal for Steeg mig fryder
Min kaal min Fersche fisk, min kaal for tærter flyder
Min beste Ræt er kaal i alle mine fad,
Et Stycke brød der til, der Seer i ald min mad.
Om i End Savner kaal, Saa har i meer tilbage,
Men Hvo Som mig min kaal allene vil fra tage
Hand tager vselhed, min gandske kiøcken bort
Og saa maae ieg igien med mine Svelte Sort.
O! Sætter Hævn paa den som mig Slig nød tilføjjer
Der om i ydmyghed ieg mig for eder bøjer.
Og kand det icke Skee ved anden Ræt og dom
Da skyder Ham *Rabús* paa hans kaal praapet Vom.
Jeg Svær i Skal det see ieg Skal det og Saa holde
At hand Sig aldrig schal for mine Snærer bolde
Hvad ieg Een gang har giort det var af uforstand
Een gang Saa lit forseet, det dømmes ingen Mand.
Har Puus det konge-Brev, at maa saa Sicker røve
Vel an Saa maa hand og hos mig den onskab øve
Jeg er nu Hare-Ræd, naar ieg Een Hare Seer

Alt det der i mig er Siig kand da intet meer.
Jeg tænchte det ej før at hand var Saa i Naade,
Og ieg Forstod det ej, at hand Saa motte raade,
Men kom hand nu Saa Nær at hand mig selfver beed
Da er ieg Underviist, at ieg det gierne leed.
Mig lyster ey den Steeg fra Eders Spid at tolde,
J maa den katte-mad ret gierne Self beholde,
425 Lâr mig Saa hafue Fred, lâr mig til Ting Ej gaee
Forlader denne gang og lâr det der ved Staae,
For hvert et Hare-haar ieg nu her effter rører
Med mindste Finger list, for huer en traad ieg Snører
Det dyr til nogen meen, J maa mig flaa og Slaa
Og End med huud og haar vil ieg det æde Raa.